

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Syntaxis Joa[n]nis Despauterij Niniuit[a]e Berga[rum] diui
Guinnoci ludimagistri**

Spauter, Johannes de

Argentorati, Anno, M. D. XV.

Regvla. V. Opus. Poscit opus sextu[m], tolerans qua[n]doq[ue]
secundu[m], Est mihi opus libro, sed opus dux, Tullius inquit, Est nobis ut
opus, Plautus sic vtitur usus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70853)

des &c. Doleo. i. dolore afficio, cū datiuo etiā de alijs dicit̄ q̄ partib^{us} nostris, ut quod facis dolet mihi. Teren. Si istuc itidē doleret tibi mihi dolet. Doleo cū actō citra synecdochen pro ægre & non sine dolore fero, elegās est. Salu. quasi dolēs eius calum. Sulpi. ad Cice. An illius uicē credo doles. Plautus ablatiū dat cū p̄positiōe dicit̄ in Cistellaria, doleo ab animo, ab oculis doleo, ab ægritudine. Legit̄ etiā doleo hac re, i. propter hāc rem. Sed tēpus est ut uideamus quid sit synecdoche. Est em̄ attributiō partīs ad aliquod totū, sub pprietas uerbi uel adiectiui, ut nuda genu, ager depastus segetes, sepes florem depasta salicū. Inscripti noīa regū nascūt̄ur flores, hic autē synecdoche non est, potens diuitijs, grauis pietate, p̄ditus dignitate &c. In synecdoche requirūt̄ur totū, pars uel quasi pars & pprietas. i. uerbum uel adiectiui, & hęc uocat̄ synecdoche cōstruēt̄is. Altera est locutionis, ubi pars pro toto capīt̄, aut ecōuerso, ut Octo animę intrauerunt arcā Noe. animę. i. homines. Christus iacuit tribus diebus in sepulchro. i. die cum partibus, sed hęc synecdoche ad syntaxim nō pertinet, sed de ip̄a & alijs figuris, plenius dicit̄ in alio libro. Oēs ferme orationes sub littera nostra contentę exponunt̄ per habeo, ut homo duri capitis uel capite, uel durus caput uel capite, id est habēs durum caput.

REGVLA. V. Opus.

Poscit opus sextū, tolerans quādoq; secundū,
Est mihi opus libro, sed opus dux, Tullius inquit,
Est nobis ut opus, Plautus sic utitur usus.

Opus regit ablatiuū cū dtō, intercedēte uerbo substātiuo, & elegantem reddit orationē, & regit etiā ḡm, ut dicemus, ideo ip̄m hic posuimus. Tullius li. ix. epi. Authoritate tua nobis opus est, & cōsilio & etiā gratia. i. indigemus authoritate &c. aut necessaria est authoritas &c. dicimus etiā, ut Mancinellus notauit, opus est mihi de hac re Cice. li. vii. epi. Opus est huic de limatulo & polito tuo iudicio. & libro. xiiij. Si qua in re opus ei fuerit iuueris. hic in. illic de ablatō datur Sic recte dicimus, si quid tibi opus. i. si in aliquo, nam quid p̄ in quo nihil in nullo, aliquid in aliquo pulchro ponunt̄ authore Valla, ut siquid te offendi oro ueniā, nihil te lēsi. Cice. ad Terentiā uxorē. si quid opus erit, si quid acciderit noui, facies ut scīā, pōt hic ntūs esse, quia opus uidei multis esse adiectiuiū omnis generis indeclinabile. idem signās quod necessarius a. um. quod indigētā q̄ndā demōstrat. Terē. Sed quid opus est uerbis. Cice. lib. ij. epi. ad Curī. Dux nobis & au-

Ioannis Despaüterij Niniuite.

thor opus est. Terē. in Heau. Alea quę opus sunt cōparet. Cęsar de bel. gal. i. Si quid ipsi a cęsare op^o est. Cōstruit etiā cū grō. Ouidi. li. ij. de arte. Nec minor est uirtus q̄ q̄rere parta tueri. Casus inest illis, hic erit artis opus. in quo carmine nota manifestā differētiā inter hic & illic. Inuentū est etiā opus cū actō, uerū orator magis cū dō rei indigentis, & abltō rei qua quis indiget, hoc nomē opus locat, ut meminit etiā Dathus. Opus etiā substātiuū nomē est significās effectū opationis, ut opus Virgilij, & uolūt sic quidam in dictis orōnibus ubiq; capi opus, ut sit actū casus, p̄ alicuius subauditionem, sed mihi placet esse adiectiuū indeclinabile. In sacris legit cum habeo, dñs his opus habet, quod Diomedij nō placet, quia sermo gręcus est inquit iungas igitur, opus potius uerbo substātiuū, ornatius nāq; sunt nobis mitia poma dici testabimur, q̄ habemus mitia poma, est mihi opus ineptuli dicunt, habeo ad faciendū &c. hinc sit p̄opus. i. ualde necessariū, & eandē cum simplici habet cōstructionē. Teren. in An. Sed nunc peropus est, aut hunc cum ipsa, aut aliquid de illa me aduersus hūc loqui, hic pro ablatiuo habet infinitiuū, sic etiā opus est benefacere his qui de nobis benemeriti sunt. Necessē quidā dicunt etiā ablatiuū desyderare, sed testimonia doctissimorū uellem afferentur. Opera ę. i. labor, auxiliū, diligētia. Operę precii. i. utile iucundū. Persi. operę dixit pro operę precii. Est operę ciues lunai noscere potum. Terē. Operę precii est audire eorū audaciā. Titus Li. Facturus ne operę precii sim si res gestas populi romani ab initio p̄scripserim Gellius postposuit precii operę dicens. Plau. in Asinaria. Viginē iā usufi filio argenti minis.

REGVLA. VI. de adiectiuis verbalibus.

Actiue signans verbale dabit genitiuum.

Mobile ceu quędam quorū vix scitur origo.

Adiectiua uerbalia actiue significātia. i. quę per actiuū uerbū declarantur, licet ab actiuo nō descendāt, possunt regere grām. ut quędam quorū origo difficile cernit, sed opus est ut sint ab authoribus nō futilibus posita. Etenim legens libri, percutiēs discipulorū, noialiter in nobis nemo ferat, tamen amans mei, patiēs laboris, recte dici omnes sciant. Cuius rei alia nō est ratio q̄ honorū authorū uolūtas, assiduus usus hoc dicentiū, illud respuētū. Huius rei uaria dantur exempla. Primo quidē noia in ans & in ens, ut amans mei, seruās ęqui, p̄ ęquitatis, differūt aut amās mei, & amās me, quia hoc participiū est significās cū tēpore aliquē, s. iam q̄ amet, illud nomē, q̄ casum uerbi nō regit, & cōparat, significatq; sine tpe nō eū, s. qui iā amet, sed q̄